ANUL IX No. 1034 — 6 PAGINI 6 LEI — Marţi 15 Martie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare MARŢI, şi SÂMBĂTĂ
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY, 2. — BUCUREŞTI I.
Directorii: EMIL EMILIAN şi E. MUNTEANU. Secretar de redacţie: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

LA ORDINEA ZILEI

Atitudini cu ghinion

In orăşelul meu natal, bătrânul Iani Arghiropol — moş Iani, cum îi spune toată lumea — este un tip caracteristic.

Are avere, diabet şi două metehne. Să joace în fiecare după masă cinci partide de table, un pol partida, şi să povestească de cel puţin şase ori pe săptămână, cum i s'a omorât un strămoş din cauza ghinionului.

— «Bunicul meu, începe el obişnuit, juca o dată table pe o sumă foarte importantă. Nu pe un pol!

Şi râde mulţumit de o superioritate economică pe care şi-o admiră.

Adversarul, care mai avea o linie, era pe punctul să-l facă «marţ». O singură piesă îi mai lipsea moşului ca să scape. O singură piesă, pe care trebuia «să o aducă în casă». Şi care nu-i producea nici-un fel de grije.

O piesă nu e mare lucru.

S'a grămădit deci cât mai bine pe scaun, şi-a şters ochelarii aburiţi de căldura unei îndârjiri exagerate şi a golit dintr'o sorbitură ceaunul de cafea pe care îl avea întotdeauna la joc.

Era calm.

Când i-a venit rândul, a amestecat zarurile bine, le-a asmuţit ca pe câini şi le-a dat drumul tare. Să se 'nvârtească.

— Doi-unu! i-a citit cineva isprava.

Moşul a zâmbit, distrat. Mai avea încă timp. A doua oară însă, iar: doi-unu! Şi de şase ori la rând a trântit acelaş «doi-unu» care-i holbase ochii într'o încremenire metalică.

Ajunsese totuşi la trei despărţituri de casă. «Trei-unu» ar fi fost salvator. A amestecat deci zarurile din nou, le-a strâns în mână voind parcă să le sperie cu o forţă care-l scosese de multe ori din încurcătură şi le-a izbit de fundul tablelor, răcnind.

— «Dacă mai dau doi-unu, le înghit!»

In aceiaş clipă însă, un gâlgâit de emoţie l-a împietrit. Puse parcă cu mâna, cele două cuburi se fixaseră iar pe «doi-unu».

Pentru a şaptea oară, doi-unu.

S'a ridicat atuncea greu, cu ochii împăianjeniţi, a luat zarurile, le-a făcut ghemotoc şi le-a zvârlit pe gât.

Se ţinuse de vorbă.

Energia aceasta însă, l-a costat suplimentul unui râs general, şi deliciul — necesar — al unui purgativ.

A doua zi, pe când îşi vizita ţarina, surprins de nostalgia unui peisagiu cenuşiu de toamnă şi de consecinţele tardive ale depurativului, s'a strecurat să-şi micşoreze orizontul în dosul câtorva tufe. A întârziat acolo un timp şi când s'a ridicat să se îndrepte spre oraş, l-a zgâlţâit un gând:

— «Ce-ar fi să văd, cum au căzut zarurile?

Il stăpânea presentimentul unei nenorociri.

S'a întors totuşi, s'a apropiat încet să-şi fileze norocul şi când a început să distingă şi-a strâns emoţia într'un ţipăt scurt şi s'a rostogolit ţeapăn, într'un acces de cord.

Cele două zaruri arătau iar «doui-unu!»

Povestea aceasta, pe care am mai spus-o mi se pare o dată, mi-a rememorat-o ghinionul tentativei de emancipare a «ţâncilor».

Am urmărit cu simpatie acţiunea ţâst-băştilor roş albaştri, cari înfierbântaţi de alcoolul câtorva fraze ticluite — aşa cum bănuisem dela început — de cineva obişnuit cotidian cu frazele au evadat dintr'un ţarc în care îi sufoca «ideologia».

Şi le-am acordat importanţa pe care firesc — emanciparea aproape a douăzeci de nume destul de sonore — o impunea. Douăzeci de demisii cari bravează un trecut destul de aglomerat de satisfacţii şi sunt gata să suporte o inactivitate totală până în Iunie 1933, nu sunt fleac.

Cel puţin aşa credeam.

Independent, deci de cei cari pleacă, de cei cari plecaseră şi de cei cari rămâneau — mai ales — aplaudam plăcut surprins energia demisiilor acestora cari însemnau mai presus de toate «o atitudine». Convingerea că aban-

(Continuarea în pagina III-a)

GEORGE FULGA

SAPTAMANA

Ce-i lipseşte chelului? Tichia de mărgăritar. Şi boxului?... Scandalul cu bătae, cu scaune pe ring, gardişti, poliţie şi toate celelalte anexe de circumstanţă.

Când organizatorii nu ştiu ce echilibristică financiaro-sportivă să mai întrebuinţeze pentru a se putea strecura nevătămaţi printre dificitele din ce în ce mai usturătoare, se mai găsesc, Doamne iartă, amatori de-ai «nobilei arte», gata să deslănţue cataclismul mondial pe motivul că o decizie oarecare nu corespunde înaltelor domniilor lor opinii.

De obiceiu, în vremuri de isbelişte — şi ce alte vremuri trăeşte astăzi boxul românesc? — omul se mai resemnează, pofteşte mai puţin şi mănâncă pâine în loc de cozonac. Dar, ceeace nu-i temperează nici cea mai cruntă sărăcie, este ţâfna, ţâfna naţională care germinează majestuos în bojocii fiecărui cetăţean. Scenele de Sâmbătă seara, bune pentru alte vremuri, au desgustat pe mulţi şi mai ales pe organizatorii transformaţi de oameni şi de vremuri, în cei mai veritabili «turci cari plătesc».

Se cuvine totuşi să însemnăm aci performanţele de frumoasă calitate ale unor boxeuri modeşti şi totuşi de vaste însuşiri: fraţii Stamate.

Dacă boxul s'a agitat în fierbinţeala luptei pentru titluri şi a frământat focos galeria zgomotoasă, footballul pregătit pentru ziua cea mai importantă a campionatului districtual, a fost trimis — fără formalităţi — la culcare. Ori ce se poate pretinde acestui sport de oameni fragili, de atleţi în puf. Nu însă o escapadă hivernală în zăpadă până la brâu. Nu i-am pretins'o nici noi, nici sportivii spectatori, cari nu s'au grăbit să iasă din bârlog.

Astfel că nemaipomenitul curaj de care au dat dovadă Venus şi C. F. R. în partida amicală, nu s'a bucurat de aplauzele pe cari le-ar fi meritat. Este ca şi cum ai bate un record mondial de viteză, având ghinionul să nu fi cronometrat oficial...

Dar, cel puţin scriu gazetele de tine şi din acest punct de vedere nici unul nici altul din recordmeni nu are de ce se plânge.

De cât nimic...

L. ROŞIANU

BOX

Spakow-Hatron la Paris

Mâine seara, fostul campion al României la toate categoriile, Moţi Spakow va întâlni în match vedetă la «Central Sporting Club» din Paris, pe Hatron, unul din cei mai buni semi-grei ai Franţei.

Hatron este un adversar foarte redutabil şi posedă un pumn destul de masiv pentru a fi periculos în faţa ori cărui semi-greu francez. Ultimul său match nul cu Gandon, este din acest punct de vedere, destul de semnificativ.

După întâlnirea de mâine seară, Spakow întreprinde cu teamul Bellières un mare turneu în Tunis, unde va boxa în primul match cu campionul Tunis-ului Buffi.

INTERVIEWURILE NOASTRE

De vorbă cu Alex. Papană

O rectificare a rezultatelor, Organizaţie unică şi impresii generale

Locotenentul Alex. Papană, distinsul nostru colaborator care a comandat bobul românesc la Lake Placid, s'a reîntors în Capitală.

Cetitorii noştri au urmărit desigur în filiera de rezultate şi detalii pe cari le-am publicat în legătură cu competiţia olympică firul atât de luminos pe care l-a trasat tânăra şi viguroasa noastră echipă. Performanţele strălucite cari au însemnat sforţări eroice, au făcut cunoscută România pe meleagurile depărtatei Americi şi au sădit un renume pe care vor trebui să-l menţină în aceiaşi amploare toţi cei ce vor avea de apărat de aci înainte culorile naţionale în afara hotarelor.

PAPANĂ ŞI COECHIPIERII SAI

Papană, care a pilotat atât de maestru bobul în competiţia olympică şi în campionatele Americei de Nord, este fără îndoială reprezentantul cel mai desăvârşit al polisportivului. Nu este sport pe care să nu-l fi practicat sau pe care să nu-l practice cu virtuozitate şi nu este activitate în acest domeniu care să nu-l pasioneze. Presa apuseană, care s'a ocupat de performanţele româneşti la Lake Placid, a relevat în special curajul deosebit al tânărului locotenent, care cobora pista cu o viteză fulgerătoare. Graţie acestui curaj excepţional, Papană a reuşit să doboare recordul mondial al pârtiei, ceeace se va recunoaşte nu este un lucru de nebăgat în seamă, atunci când această performanţă, n'a putut fi realizată de aşii consacraţi ai bobsleigh-ului mondial.

Aseară am primit la redacţie vizita lui Papană, care ne-a împărtăşit câteva impresii personale în legătură cu performanţele româneşti la Lake Placid cu amănuntele de organizare cu tot specificul lor local.

INTAIU, O RECTIFICARE

«Să-mi permiţi mai întâiu — începe Papana — să fac o rectificare în ceeace priveşte rezultatele realizate de noi şi pe cari presa le-a înregistrat oarecum alterat. Că n'au putut ajunge la Bucureşti aşa cum au fost în realitate, lucrul este explicabil datorită celor 9000 km. cari despart un punct de cellalt. Pentru că pe baza acestor rezultate greşite s'au făcut şi comentarii greşite, e bine să le reamintesc, aşa cum au fost.

«La bobul de 2 persoane cu 4 coborâri, am avut ca partener pe căpitanul Hubert. România s'a clasat a treia, iar pe boburi a patra, din 14 concurenţi. La bobul de 4 persoane cu 4 coborâri, România a ocupat locul al cincilea, iar pe boburi, locul al şaselea, din 11 concurenţi. In această probă trebue remarcat faptul că ne-am clasat la 1/10 de secundă în urma italienilor, recuperând faţă de ziua precedentă, nu mai puţin de 9 sec. 9/100.

Am concurat apoi în campio-

(Continuare în pag. II-a)

Actualităţi

Un lucru rar: doi fraţi campioni

Reuniunea de Sâmbătă seară de la Circul Sidoli, dacă nu s'a bucurat de prea mare succes de cassă, a avut în schimb darul să înscrie doi fraţi — în speţă reprezentanţii familiei Stamate — în rândul campionilor naţionali.

Istoria boxului internaţional nu cunoaşte prea multe cazuri similare. Deobiceiu, talentul nu sălăşlueşte cu aceeaşi intensitate în toţi membrii unei familii. Inclinaţiile progeniturilor nu merg decât foarte rar spre aceiaşi ţintă. Fraţii Stamate par din acest punct de vedere o strălucită excepţie. Dar nu acesta este meritul lor ci felul în care s'au instaurat campioni naţionali. Ar fi de prisos să relevăm aci amănuntele unor lupte de toată frumuseţea întru cucerirea celor două titluri. Aplauzele delirante ale unui public entuziasmat ne scutesc de aceasta.

Nu putem însă să nu reamintim că succesul celor doi fraţi Stamate, este în bună măsură opera d-lui Buzdugan, a cărui tenacitate în conducerea destinelor lor sportive, nu putea da rezultate mai satisfăcătoare decât cel de Sâmbătă.

Legea Educaţiei Fizice la Camera

In sfârşit. Legea Educaţiei Fizice care devenise un fel de basm cu cocoşul roşu, tinde să intre în domeniul realizărilor concrete.

După cum ne informează un personagiu extrem de bine plasat din viaţa sportivă, Legea Educaţiei Fizice va trece încă în actuala sesiune parlamentară.

Anume ni s'a indicat că după Legea Aviaţiei, Camera va lua în discuţie proectul care interesează atât de mult cercurile sportive.

Rămâne însă de văzut dacă nu va interveni vre-un eveniment de ultimă oră care să amâne pentru cine ştie ce altă sesiune votarea unei legi de atât de mare necesitate pentru normala desfăşurare a vieţei sportive în România. Cum neprevăzutul este lege în materie de politică parlamentară, nu este deloc exclus să se înfăptuiască şi această nevinovată a noastră prezumţie...

Căci, cine nu ştie în ziua de azi că nefericita noastră lege a educaţiei fizice a fost nu mai puţin de 6 ori pusă pe ordinea de zi a corpurilor legiuitoare şi tot de atâtea ori a luat drumul arhivei.

CICLO-CROSS

Primul campionat naţional

Federaţia Română de ciclism, a făcut să se alerge eri dimineaţă, pe un parcurs variat de circa 18 km. primul campionat naţional de ciclo-cross.

Proectată pentru data de 6 Martie, competiţiunea a fost amânată, din motive pe cari nu am căutat să le descoperim, şi ea s'a desfăşurat eri, pe un timp favorabil, în condiţiuni bune şi cu mult succes. Totuş, credem că, cu o săptămână mai înainte, primul campionat naţional de ciclo-cross ar fi cauzat o manifestare de zile mari, întrucât la data de 6 Martie se prezintaseră la locul startului, absolut toţi specialiştii. De rândul acesta au lipsit Ion Costache, Radu Ioniţă şi Nicolae Gruia, astfel că lupta pentru victorie s'a redus la un simplu dar aprig duel, între Dumitru Heinich, crack-ul necontestat al ciclo-pedeştrilor şi Tănase Ignat, un alergător conştiincios, temerar şi leal. Lupta s'a sfârşit, conform prevederilor noastre, cu triumful lui Dumitru Henich, care a întrecut la demaraj cu un avans destul de mic, pe gloriosul învins, Tănase Ignat.

Plecarea s'a dat din piaţa Romană, la ora 10 precis, ceiace constitue o notă foarte bună pentru organizatori. Cu o jumătate de oră înainte de ora startului se vedea oarecare animaţie în piaţa statuei lui Lascăr Catargiu, iar la ora indicată, concurenţii în număr de 7, au luat plecarea.

In cursă au fost reprezentate trei grupări şi anume: clubul decan Aquila, prin Ştefan Savanoff, Ştefan Ştefănescu şi Gheorghe Boroneaţă; clubul C. F. R., prin Tănase Ignat, Corneliu Niţescu şi Constantin Marcu şi Velo clubul român care aruncă în luptă, un singur dur bun alergător, pe Dumitru Henich.

In momentul lăsărei steagului ningea des şi alene. Concurenţii desmorţiţi din toropeală cauzată de inactivitatea din ultimul timp, pornesc în pas alergător către primul loc de schimb, bătând cu picioarele, linţoliul alb al iernei. Dumitru Henich şi Tănase Ignat, sunt dela început în frunte şi conduc dansul, cu abilitate. Fiecare se fereşte de celălalt, neşinchisindu-se de camenii ce veneau în urma lor. La piaţa Victoriei, ei încalecă împreună, lăsând la aproape 100 metri în urmă, pe Ştefan Savanoff, care la rându-i, se debarasase de ceilalţi concurenţi. Pe porţiunea dintre piaţa Victoriei şi podul din Herăstrău, fiecare alergător îşi stabileşte poziţia. Henich şi Tănase Ignat sunt în frunte şi merg umăr la umăr. La 200 metri în urmă se găsea Savanoff apoi în ordine, la intervale nu prea mari, Niţescu, Ştefănescu, Marcu şi în sfârşit Boroneaţă. De acum nu mai există nici o îndoială asupra rolurilor pe cari fiecare alergător le va juca în cursă. Protagonişti rămân Dumitru Henich şi Tănase Ignat, în timp ce restul concurenţilor se mulţumesc cu figuraţia. Numeroase răsturnări se produc pe parcurs, dar niciunul dintre accidentaţi nu are de suferit, astfel că numărul participanţilor rămâne intact. Concurenţii traversează în ordinea de mai sus, câmpurile acoperite cu zăpadă virgină şi nu pot fi urmăriţi decât dela distanţă, de către oficialii cursei. Ajunşi la linia ferată, Henich şi Tănase Ignat sunt obligaţi să fugă printre şine şi la un moment dat, surprinşi de tren, abia au timpul necesar să evite o nenorocire. Până la cantonul din spatele hippodromului Băneasa, nici o tentativvă de scăpare nu se produsese şi asistenţa o aştepta la fiecare clipă. Cei doi leaderi însă, nu se gândesc la aşa ceva, ei urmărind să dea lupta decisivă pe ultimele sute de metri. In fine, după ce trec pe la arcul de triumf şi Bufet, ei intră în şoseaua Jianu. Incă 800 metri şi cursa va fi terminată. Avantajat de o călcătură mare, ideală pentru demarajul în vale, (aceasta este configuraţia terenului la locul de sosire) Henich porneşte dela 400 metri şi ia un avantaj de o lungime, asupra lui Ignat, care venea ca o bombă în roata din spate a celui dintâi. Cu acest avantaj, Dumitru Henich îşi apropie titlul de prim campion naţional de ciclo-cross.

Două minute şi jumătate mai târziu, linia de sosire este trecută de Savanoff şi apoi în ordine şi la intervale variabile, de către Niţescu, Ştefănescu, Marcu şi Boroneaţă.

(Continuarea în pag. IV)

Printre picături...

Confratele nostru, d. Berceanu a publicat un nou articol de football cu numeroase probleme grafologice, din cari reţinem:

«Celelalte rezultate 9—2, 7—1 şi 6—1 îşi datoresc irealitatea împrejurărilor desavantajoase ale învinşilor, cari s'au resimţit, mai mult, de impracticabilitatea terenurilor, de reluarea bruscă a activităţii oficiale şi mai ales de lipsurile importante din formaţie, cari pe lângă slăbirca de efectiv titular, are mare influenţă deprimabilă asupra moralului de luptă al garniturei respective».

Deslegările se primesc la «Rampa» până la 20 Martie.

*

Sâmbătă seara, la Circ, s'au pus în vânzare primele exemplare din Ringul român», *noua lucrare a domnilor Orăşanu şi Jeni Dumitrescu, cari au dat cu ocazia aceasta şi autografe. Exemplarul simplu costă 50 lei.*

Cu autograf, 55.

Cartea, după cum indică şi titlul se ocupă în mod alfabetic, exclusiv de performanţele boxeurilor indigeni.

Citâm la întâmplare. La litera «C»: Mişu Covaci, Mitică Cinteza, Carpentier *şi* Carnera. *La litera «H»:* Ghiţă Helgiu *şi* Jack Hood. *La litera «D»:* Jenică Deziderius, Dică Schwartz *şi* Domgoergen.

Etc., etc.

*

Un confrate oltean, pe nume Traian Rolea, se dedă violent la gala de săptămâna trecută dela Craiova, într'o corespondenţă publicată de «Rampa».

Spicuim:

«Arbitrul nu observă calitatea loviturii (deşi a fost perfect vizibilă) şi... numără».

Evident că dacă observa «calitatea» loviturii, nu număra.

«In minutul 2 al primei reprize, Fierăscu loveşte nepermis (la creerul mic) şi Segger se prăbuşeşte»...

O fi fost sau nu lovit Segger la creerul mic, dar d. Rolea e lovit cu siguranţă la creerul mare!

*

Organizatorii au găsit după profunde meditaţii, reţeta ca să atragă spectatorii la Circ.

1) Au înlocuit jandarmii prin gardişti;

2) Au completat programul după ring, prin scene de tragedie mimată interpretate de unul din cei doi organizatori, şi

3) Au dat un pitoresc special scândurii pe care o intitulează «masa presei», în faţa căreia au înghesuit cot la cot: pe d. Catopol, d. Orăşanu, d. Grigorescu-Paraşută şi Mutu dela manutanţă, cu care redactorul de specialitate al ziarului «Calendarul», în urma unei discuţii violente era cât p'aci să combine al 14-lea match.

Şi au pus în vânzare pe preţ de desfacere, seminţe de dovleac.

Consecinţele se aşteaptă. GEF